

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda, a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobce: T. D.
bytem L. 2407/3, Š.
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2016, č. j. KUOK 7574/2016,

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 21. 1. 2016, č. j. KUOK 7574/2016, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11.228 Kč Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 11. 2015, č. j. SMOL/237127/2015/OARMV/DPD/Reg, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce se porušením § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky KIA, registrační značky X, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 19. 3. 2015 v době od 14:05 do 14:10 hod. v Olomouci na ulici Vejdovského, před budovou Úřadu práce Olomouc, neznámý řidič neoprávněně zastavil a stál výše uvedeným motorovým vozidlem na vyhrazeném parkovišti označeném svislým dopravním značením IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ Réserve s dodatkovou tabulkou „VYHRAZENO 8 MÍST PRO ZAMĚSTNANCE ÚP“, kdy se nejednalo o vozidlo, pro které bylo parkoviště vyhrazeno. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce požaduje zrušení napadeného rozhodnutí s odůvodněním, že:
 - a) správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalobce na výzvu správního orgánu I. stupně sdělil, že vozidlo zaparkovala paní P. K., zaměstnankyně Úřadu práce Olomouc. Správní orgán I. stupně žalobce vyzval k doplnění údajů o dané osobě. Žalobce přitom zastává názor, že osobu řidičky specifikoval zcela dostatečně, neboť správní orgán I. stupně mohl snadno dohledat, o jakou osobu se jedná a tuto předvolat k podání vysvětlení. Správní orgán přesto na zjištění pachatele přestupku rezignoval, když osobu řidičky nijak nezjišťoval. Povinností správního orgánu I. stupně bylo alespoň se pokusit o doručení výzvy k podání vysvětlení oznámené řidičce. Správní orgán musí podniknout veškeré možné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku, což přinejmenším znamená pokusit se oznámenému řidiči doručit výzvu k podání vysvětlení. Není přitom rozhodné, že žalobce nesdělil datum narození a trvalý pobyt. Správní orgán I. stupně mohl kontaktovat osobu, která byla nejpravděpodobnějším řidičem, když správní orgán znal zaměstnání dané osoby. Správní orgán tedy postupoval v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když nezjišťoval totožnost pachatele přestupku. Správní delikt provozovatele vozidla je přitom deliktem subsidiárním, kdy nejdříve má být potrestán pachatel přestupku, případně až poté provozovatel vozidla. Správní orgán toto nerespektoval a zásadně tak krátil práva žalobce.
 - b) žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Takovým postupem je žalobce krácen na svých právech dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce dále odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015-35, který dovozuje v případě správního deliktu povinnost správních orgánů v I. stupni konat ústní jednání. Dle žalobce je na věc zcela přílehlavý rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, neboť zde Nejvyšší správní soud přímo vyjádřil povinnost správních orgánů konat ústní jednání i v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Pokud bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně opřeno o důkaz provedený bez přítomnosti žalobce, pak byl žalobce krácen na svých právech, konkrétně na právu na spravedlivé řízení a správní orgány tak porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce. I pokud by se totiž krajský soud neztotožnil s argumentem, že mělo být obligatorně nařízeno ústní jednání, pak tato skutečnost nic nemůže měnit na tom, že žalobce měl právo být vyzooměn o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání. Žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2015, č. j. 57 A 51/2014-34, který označuje porušení zásady bezprostřednosti za vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Žalobce namítá, že ve spise absentuje jakýkoli protokol o provedeném dokazování a z toho usuzuje, že dokazování nebylo vůbec provedeno. Správní orgán I. stupně byl povinen dokazování provést, a to i přes to, že v řízení o správním deliktu je uplatňována objektivní odpovědnost.

- c) dle žalobce správní orgán I. stupně nijak neprokázal, že by řidič vozidla skutečně nebyl oprávněn na daném místě zaparkovat. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. Odkazuje k tomuto na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115 dle kterého nelze úřední záznam považovat za důkazní prostředek.
 - d) správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav, když ve spise absentuje jakýkoli důkaz o tom, že by vozidlo na daném místě nezaparkoval zaměstnanec Úřadu práce Olomouc. Samotný úřední záznam nemohl být v předmětné věci jediným podkladem. Ve spise chybí jakýkoliv podklad o údajném protiprávním jednání řidiče.
3. Žalovaný navrhol zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření k uvedeným námitkám uvedl, že jsou nedůvodné. Žalovaný považuje za prokázané, že dané vozidlo bylo zaparkováno tak, jak je uvedeno v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dále dodal, že hlídka městské policie přiložila na předmětné vozidlo technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla (blokovací zařízení) včetně výzvy o přiložení tohoto zařízení. Žalobce téhož dne žádal o odstranění tohoto zařízení, přičemž dle úředního záznamu strážníkům uvedl, že vozidlo zaparkoval sám. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce mohl již při projednávání přestupkového jednání strážníky městské policie tímto sdělit, že vozidlo řídila zaměstnankyně Úřadu práce Olomouc a nikoliv on. Další možnost sdělit jméno řidičky měl žalobce možnosti při podání vysvětlení, ke kterému byl předvolán na den 18. 5. 2015 a ke kterému se bez omluvy nedostavil. Poté co žalobce prostřednictvím svého zmocněnce uvedl, že vozidlo zaparkovala paní P. K., nereagoval na výzvu žalovaného, aby své podání doplnil o generálie paní P. K. Žalovaný je toho názoru, že se žalobce mohl vyvarovat nepříznivým důsledkům své nečinnosti, pokud by dbal zásady *vigilantibus iura skripta sunt*. Co se týče odkazů na judikaturu Nejvyššího správního soudu a soudů krajských, k tomuto žalovaný uvádí, že tuto argumentaci považuje za zcela cílenou a účelovou. Dle žalovaného na celou věc dopadá rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2016, č. j. 5 As 122/2015-18.

4. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 28. 4. 2015 bylo žalobci doručeno předvolání k podání vysvětlení. Žalobci byla následně dne 10. 6. 2015 doručena výzva k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, na kterou reagoval sdělením, že správnímu orgánu I. stupně sdělil, že vozidlo dne 19. 3. 2015 zaparkovala před budovou Úřadu práce Olomouc paní P. K., zaměstnankyně Úřadu práce Olomouc. Správní orgán I. stupně usnesením vyzval žalobce, aby své podání doplnil o datum narození a trvalý pobyt osoby, kterou označil. Dne 21. 9. 2015 byl žalobci doručen příkaz, kterým byla žalobci jako provozovateli vozidla uložena za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1 500 Kč a dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Dne 30. 9. 2015 byl správnímu orgánu I. stupně doručen prostřednictvím žalobcova zmocněnce odpor proti vydanému příkazu. Žalobci i jeho zmocněnci bylo následně doručeno vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 5. 11. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. SMOL/237127/2015/OARMV/DPD/Reg, kterým určil, že žalobce se porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a žalobci byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 21. 1. 2016, č. j. KUOK 7574/2016 s odůvodněním, že vyjádření žalobce nebylo ve stanovené lhůtě doplněno, správní orgán projednal celou věc jako správní delikt provozovatele vozidla v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
6. Námitku a) krajský soud shledal důvodnou. Žalobce v řízení před správním orgánem označil jménem a příjmením osobu, o které tvrdil, že je zaměstnankyní úřadu práce. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán doručil žalobci výzvu, ve které žádal o doplnění svého sdělení a datum narození a trvalý pobyt označené P. K., na kterou žalobce nereagoval. Ze správního spisu už ovšem nevyplývá, že by se správní orgán I. stupně, případně žalovaný jakkoli pokusili o ztotožnění osoby prostřednictvím Úřadu práce Olomouc, a to za situace, kdy žalobce P. K. označil jako řidičku již ve správním řízení a toto tedy bylo možné. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 4. 10. 2017, č. j. 8 As 146/2016-29, uvedl, že *„by bylo proti smyslu této právní úpravy vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li ke zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem zjevně nevede nebo nemůže vést k usvědčení pachatele přestupku. Mají-li správní orgány reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.“* V tomto případě k žádnému pokusu nedošlo, i přesto, že správní orgán měl reálnou příležitost, jak již soud uvedl výše. Nejvyšší správní soud dále ve svém rozsudku uvádí, kdy je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení věci či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Taková situace může nastat v případě, kdy *„provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, která je nekontaktní, osobu žijící v zahraničí, osobu, které se nedaří doručovat, případně tato osoba odepře podat vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích nebo dochází-li k řetězení označených osob“*. K tomuto krajský soud dodává, že v projednávaném

případě se nejednalo o osobu splňující žádný z výše uvedených předpokladů a podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu tedy nebyla naplněna.

7. Námitka b) důvodná není. Žalovaný namítá, že byl krácen na svých právech tím, že vydání rozhodnutí nepředcházelo ústní jednání a na podporu svého tvrzení odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 – 30. Nejvyšší správní soud se ve svém rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 42 vyjádřil k žalobcem citovanému rozsudku tak, že *„zde Nejvyšší správní soud vystavěl svoji argumentaci nikoliv na povinném konání ústního jednání, nýbrž na právu obviněného být přítomen při provádění dokazování“*. Nelze tedy souhlasit s žalobcem, že jím citovaný rozsudek je na věc zcela přílehlavý, když v něm vyjádřený názor Nejvyššího správního soudu nestanovuje bezvýjimečnou povinnost konat ústní jednání. Co se týče skutečnosti, že správní orgán I. stupně prováděl dokazování listinami mimo ústní jednání a zároveň o tomto nevyrozuměl předem žalobce a o dokazování nepořídil protokol, krajský soud uvádí, že ze správního spisu je zcela evidentní, že správní orgán I. stupně dokazování prováděl. Ve svém rozhodnutí se opírá o fotodokumentaci a úřední záznamy, které jsou obsahem správního spisu. Provádění dokazování mimo ústní jednání je ve správním řízení možné, pokud jsou splněny dvě podmínky, a to skutečnost, že účastník byl o něm předem vyrozuměn [§ 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)] a o provádění dokazování mimo ústní jednání musí být sepsán protokol (§ 18 odst. 1 správního řádu). V projednávaném případě bylo provedeno dokazování mimo ústní jednání, aniž by byly splněny dvě výše uvedené podmínky. Zde však krajský soud opět odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-42, který se zabýval stejnou situací a přisvědčuje, že správní orgán I. stupně pochybil, když prováděl dokazování mimo ústní jednání, aniž by o tom předem vyrozuměl žalobce a aniž by o tom sepsal protokol. Nejvyšší správní soud však v právě odkazovaném rozsudku došel zároveň k závěru, že správní orgán dokazování prováděl a konstatoval, že *„ve správním soudnictví je nicméně vždy nutno posoudit, zda zjištěná procesní vada mohla mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. června 2003, č. j. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS, či ze dne 18. března 2004, č. j. 6 A 51/2001-30, č. 949/2005 Sb. NSS). V tomto případě Nejvyšší správní soud takový vliv neshledal a ani z tvrzení stěžovatelky žádný možný vliv uvedené procesní vady na zákonnost výsledného rozhodnutí nevyplývá. Stěžovatelka měla možnost se s veškerými důkazními prostředky shromážděnými ve spise seznámit a vyjádřit se k nim na základě výzvy magistrátu ze dne 6. listopadu 2014, avšak neučinila tak.... Vzhledem k formě důkazů nevznikla ani žádná relevantní pochybnost o tom, zda a za jakých okolností se magistrát s důkazy bezprostředně seznámil, jako tomu bylo v případě posuzovaném rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 3. dubna 2012, č. j. 7 As 57/2012-82, č. 2633/2012 Sb. NSS, kde šlo o provedení důkazu promítáním audiovizuálního záznamu před kolektivním správním orgánem. Stěžovatelka tak nenabídla soudu žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné usoudit, že jí namítané vady řízení mohly mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí.“* V nyní projednávaném případě měl žalobce taktéž možnost seznámit se s veškerými důkazními prostředky shromážděnými ve spise a vyjádřit se k nim, a to na základě výzvy správního orgánu I. stupně ze dne 9. 10. 2015, žalobce svého práva nevyužil a správní orgán I. stupně následně vydal rozhodnutí. Krajský soud neshledal žádné pochybnosti ohledně seznámení správního

orgánu s důkazy a konstatuje, že neshledal v projednávaném případě vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí.

8. Nedůvodným shledal krajský soud i žalobní bod uvedený pod písm. c). Žalobce tvrdil, že úřední záznam nemůže být považován za důkazní prostředek a tudíž skutečnosti z něj vyplývající nepovažuje za prokázané; v tomto se odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115. K tomu krajský soud uvádí, že z žalobcem citovaného rozsudku vyplývá pouze úvaha o tom, že přestupce nelze postihnout výhradně a pouze na základě úředního záznamu. V projednávaném případě však úřední záznam nebyl jediným důkazním prostředkem, na základě kterého správní orgán I. stupně rozhodl. Obsahem správního spisu jsou i fotografie, které zachycují danou situaci, a prokazují tak jednání, které vykazuje znaky přestupku. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 29. 5. 2017, č. j. 10 As 25/2014-48 vyjádřil, že „*úřední záznam doprovázený fotografickým materiálem má nesporně svou důkazní hodnotu, nota bene v situaci, kdy tam uvedená tvrzení přestupce žádným relevantním způsobem nezpochybní, respektive úřední záznam sám obsahuje skutečnosti odpovídající neopakovatelným a neodkladným úkonům (zde fotografie z měřicího zařízení)*“. Krajský soud konstatuje, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vycházel právě z úředního záznamu ve spojení s fotografiemi pořízenými na místě přestupku, tudíž není možné považovat úřední záznam za samostatný důkazní prostředek, jak tvrdí žalobce, a v návaznosti na to nelze žalobci přisvědčit, že správní orgán I. stupně nijak neprokázal, že by řidič vozidla skutečně nebyl oprávněn na daném místě zaparkovat.
9. Ani námitka d) důvodná není. Tvrzení žalobce, že ve správním spise absentuje jakýkoli důkaz o tom, že by vozidlo na daném místě nezaparkoval zaměstnanec Úřadu práce Olomouc, je nepravdivé. Z úředního záznamu založeného ve spise vyplývá, že vozidlo nebylo viditelně označené povolením vydaným Úřadem práce Olomouc a zároveň tato skutečnost vyplývá i z fotografií, které jsou rovněž součástí spisu. Krajský soud dále v podrobnostech odkazuje na odůvodnění předchozího žalobního bodu, ve kterém se vypořádává s důkazní hodnotou úředního záznamu ve spojení s fotografiemi.
10. Vzhledem k výše uvedeným závěrům, tj. pro důvodnost žalobního bodu a), krajský soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž jsou správní orgány vázány právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
11. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek	3 000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem	
▫) odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3.100 Kč bez DPH / úkon při těchto úkonech právní služby:	§ 7, § 11,
1) příprava a převzetí věci	§ 9 odst. 4 písm. d)
2) sepsí žaloby	vyhl. č. 177/1996
	Sb.
▫) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč bez DPH / úkon při úkonech	§ 13 odst. 3

právní pomoci vypočtených pod písm. Ⓜ)	vyhl. č. 177/1996 Sb.	600 Kč
Ⓜ) DPH 21% z částek uvedených pod písm. Ⓜ)- Ⓜ)	§ 57 odst. 2 s. ř. s.	1 428 Kč
<i>Celkem</i>		11 228 Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

Olomouc 5. prosince 2017

Mgr. Jiří Gottwald, v. r.
předseda senátu